

Az EK 81., EK 82. és az EK 43. cikkeivel nem ellentétes egy olyan szabály, mint amelyet az 1933. november 27-i 1578. sz. királyi törvényrendelet 22. cikke ír elő, annak az alapügy tényállása idején alkalmazandó változatában, amely szerint azon vizsga keretében, amely az ügyvédi szakma gyakorlása engedélyezésének előfeltétele, a vizsgabizottság az Igazságügyi Minisztérium által kinevezett öt tagból áll, amelyek közül kettő bíró, egy jogi egyetemi oktatótanár és kettő ügyvéd, ez utóbbiakat a Consiglio nazionale forense (ügyvédi kamara nemzeti tanácsa) az érintett kerületi ügyvédi kamarák tanácsainak közös javaslata alapján jelöli ki.

(¹) HL C 200., 2003.8.23.

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (kibővített ötödik tanács) a T-168/02. sz. IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH (támogatja: a Holland Királyság, a Svéd Királyság és a Dán Királyság) kontra Európai Közösségek Bizottsága (támogatja: Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága) ügyben 2004. november 30-án hozott ítélete ellen a Svéd Királyság által 2005. február 14-én benyújtott fellebbezés

(C-64/05. P. sz. ügy)

(2005/C 115/18)

(Az eljárás nyelve: angol)

A Svéd Királyság, képviseli K. Wistrand, meghatalmazotti minőségben, 2005. február 14-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (kibővített ötödik tanács) a T-168/02. sz. IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH (támogatja: a Holland Királyság, a Svéd Királyság és a Dán Királyság) kontra Európai Közösségek Bizottsága (támogatja: Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága) ügyben (¹) 2004. november 30-án hozott ítélete ellen.

A fellebbező fél azt kéri, hogy a Bíróság:

1. helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróságnak a T-168/02. sz. ügyben 2004. november 30-án hozott ítéletét,
2. semmisítse meg a Bizottság 2002. március 26-i határozatát, és
3. kötelezze a Bizottságot a Svéd Királyság Bíróság előtti eljárása során felmerült költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A svéd kormány állítása szerint az Elsőfokú Bíróság megsértette a közösségi jogot a fellebbezéssel megtámadott ítéletben.

Az Elsőfokú Bíróság elsőként megállapította, hogy az 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet („a nyitottsági rendelet”) 2. cikkében szereplő, az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférési jog az említett intézmények birtokában lévő minden dokumentumra vonatkozik, és ebből kifolyólag, adott esetben kérhető tőlük a harmadik felektől – beleértve különösen a tagállamokat – származó dokumentumokhoz való hozzáférés is. Az Elsőfokú Bíróság kiemelte, hogy az úgynevezett szerzőségi szabályt – vagyis azt az elvet, miszerint a dokumentumot elkészítő személy rendelkezik a dokumentumról, és így ő dönti el, hogy az közzétehető-e, függetlenül attól, hogy az kinek a birtokában van – nem foglalták bele a rendelet szövegébe.

Mindazonáltal, az Elsőfokú Bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a nyitottsági rendelet 4. cikkének (5) bekezdéséből az következik, hogy a tagállamok különleges bánásmód alá tartoznak, és az általuk elkészített dokumentumokra a szerzőségi szabály vonatkozik. Ezen álláspont indokolásaként az Elsőfokú Bíróság kiemelte, hogy: először is, a nyitottsági rendelet 4. cikkének (5) bekezdése szerinti beleegyezés beszerzésének kötelezettsége másként nem lenne betartható; másodsor pedig, a rendeletnek se nem célja, se nem következménye a nemzeti jogszabályok módosítása. Az Elsőfokú Bíróság szerint a tagállam nem köteles indokolni a nyitottsági rendelet 4. cikkének (5) bekezdése szerinti kérelmét.

A svéd kormány azonban úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság értelmezését semmi sem támasztja alá kifejezetten és egyértelműen, sem a szóban forgó rendelkezésben, sem a nyitottságra vonatkozó rendelet más részében. Ilyen körülmények között, az Elsőfokú Bíróság értelmezésének alapjául szolgáló érvek egyike – sem egyenként sem együttesen – sem indokolhatja a nyitottsági rendelet fundamentumát képező, alapvető szabály figyelmen kívül hagyását. A rendeletnek megfelelően, a dokumentummal rendelkező intézmény joga annak eldöntése, hogy a dokumentum közzétehető-e. Ha a nyitottsági rendelet 4. cikke (1)–(3) bekezdésében foglalt, a közzététel szabályára vonatkozó kivételek egyike sem alkalmazható, akkor a dokumentumot közzé kell tenni. A beleegyezés megszerzésének a nyitottsági rendelet 4. cikkének (5) bekezdésében foglalt kötelezettsége olyan eljárási szabály, amely akkor is a rendelet célját szolgálná, ha a tagállamok nem kapnának abszolút vétőjogot. A vétőjog hiánya nem vonja maga után a nemzeti jogszabályok módosítását sem.

A nyitottsági rendelet szerint, valamely dokumentumhoz való hozzáférést elutasító határozat csak a 4. cikk (1)–(3) bekezdésében foglalt kivételek valamelyike alapján hozható. Ha az adott tagállam nem indokolja meg a dokumentum közzétételének elutasítását, azáltal azt kockáztatja, hogy az intézmény nem tudja majd megállapítani, hogy létezik-e olyan különleges titokvédelmi igény, amely a dokumentum közzététele megtagadásának alapjául szolgálhat, a nyitottsági rendelet közzétételre vonatkozó szabályai alóli kivételek alapján.

Az Elsőfokú Bíróság határozatának alapjául szolgáló érvek egyike sem elegendő a tagállamoktól származó dokumentumok tekintetében az azon alapelv alóli kivétel lehetővé tételéhez, miszerint a dokumentummal rendelkező intézmény jogosult eldönteni, hogy az közzétehető-e. Ezért az Elsőfokú Bíróság határozata sérti a közösségi jogot.

(¹) HL C 202., 2002.8.24., 30. o.

Az Európai Közösségek Bizottsága által az Európai Unió Tanácsa ellen 2005. február 21-én benyújtott kereset

(C-91/05. sz. ügy)

(2005/C 115/19)

(Az eljárás nyelve: angol)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviseli: Pieter Jan Kuijper és Johan Enegren, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg, 2005. február 21-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Unió Tanácsa ellen.

Az Európai Közösségek Bizottsága keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) semmisítse meg a 2004/833/KKBP tanácsi határozatot (¹)
- 2) nyilvánítsa a 2002/589/KKBP tanácsi együttes fellépést (²) – különösen annak II. címét – semmisnek és emiatt alkalmazhatatlannak.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A Bizottság az EK-Szerződés 230. cikkének második bekezdése alapján hatáskör hiánya miatt a 2002/589/KKBP együttes fellépésnek az Európai Unió által az ECOWAS-nak a könnyű fegyverekre vonatkozó moratórium keretében nyújtott hozzájárulására tekintettel történő végrehajtásáról szóló, 2004. december 2-i 2004/833/KKBP tanácsi határozat megsemmisítését kéri. A Tanács e határozatot az Európai Unióról szóló szerződés V. címe alapján hozta meg, míg a Cotonou-megállapodás 11. cikkének (3) bekezdése többek között a kiskaliberű és könnyűfegyverek terjedése elleni tevékenységekre vonatkozik. Mindezen felül a Bizottság a Cotonou-megállapodás IV. melléklete 10. cikkének (2) bekezdése alapján a Nyugat-Afrikai Államok Gazdasági Közösségével (ECOWAS) és a Nyugat-Afrikai Gazdasági és Monetáris Unióval (WAEMU) olyan Regionális Indikatív Programot készített Nyugat-Afrika részére, amely

támogatja a konfliktus-megelőzésre és a felelősségteljes kormányzásra irányuló regionális politikát, és amely elsősorban a könnyűfegyverek nyugat-afrikai importjára, exportjára és előállítására vonatkozó moratóriumot támogatja. Tehát a vitatott KKBP határozat sérti az EU-Szerződés 47. cikkét, mivel a fejlesztési politika területén közösségi hatáskört érint.

Mindezen felül a Bizottság – ugyanezen alapon és azonos okokból – az EK-Szerződés 241. cikke alapján a 2002. július 12-i 2002/589/KKBP tanácsi együttes fellépés – különösen II. címe – jogellenességének megállapítását is kéri. A 2002/589/KKBP együttes fellépés a hatáskör hiánya miatt megsemmisíteni kívánt KKBP határozat alapjául szolgáló általános jogalkotási aktus. Ebből következően jelen ügyben az említett közös fellépés és különösen II. címének alkalmazhatatlanságát kellene megállapítani.

(¹) A 2002/589/KKBP együttes fellépésnek az Európai Unió által az ECOWAS-nak a könnyű fegyverekre vonatkozó moratórium keretében nyújtott hozzájárulására tekintettel történő végrehajtásáról szóló, 2004. december 2-i 2004/833/KKBP tanácsi határozat, HL L 359., 2004.12.4., 65. o.

(²) Az Európai Uniónak a kézi lőfegyverek és a könnyű fegyverek destabilizációra vezető felhalmozódása és elterjedése elleni küzdelemhez való hozzájárulásáról és az 1999/34/KKBP együttes fellépés hatályon kívül helyezéséről szóló, 2002. július 12-i 2002/589/KKBP tanácsi együttes fellépés, HL L 191., 2002.7.19., 1. o.

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (második tanács) a T-8/03. sz. El Corte Inglés s.a. kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták)(OHIM) ügyben 2004. december 13-án hozott ítélete ellen az El Corte Inglés s.a. által 2005. március 2-án (faxon 2005. február 28-án) benyújtott fellebbezés

(C-104/05. P. sz. ügy)

(2005/C 115/20)

(az eljárás nyelve: olasz)

Az El Corte Inglés s.a. (Spanyolország), képviseli: J.L. Rivas Zurdo, ügyvéd, 2005. március 2-án fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (második tanács) a T-8/03. sz. El Corte Inglés s.a. kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták)(OHIM) ügyben 2004. december 13-án hozott ítélete ellen.